

AFSCHEID Helma Wienen zwaait af: 'Het is mooi geweest'

Na 16 jaar stopt voorzitter van de dierenambulance

Na 16 jaar voorzitterschap bij Dierenambulance Kennemerland, draagt Helma Wienen (81) de hamer over aan Jacqueline Makbouli (55). „Ik ben bijna tweeëntachtig hè, ik word oud.”

Lieve de Groot

Heemskerk ■ Toen voormalig voorzitter Dierenambulance Kennemerland en oud-wethouder Helma Wienen vorig jaar besloot dat het tijd was om het voorzitterschap naast zich neer te leggen, besloot ze dat in politieke stijl te doen. Dat houdt in: 'van de een op de andere dag'.

Wienen deed dat niet uit boosheid, maar gewoon, omdat 'het mooi geweest is'. En: „Ik ben bijna tweeëntachtig hè, ik word oud.” Jacqueline Makbouli bleek haar aangewezen opvolger te zijn. Niet alleen vanwege hun gedeelde politieke en bestuurlijke ervaring (naast gemeenteraadslid is Makbouli ook coördinator van de Ondernemingsbrigade in Amsterdam, red.) en hun liefde voor dieren, maar ook omdat de twee het uitzonderlijk goed met elkaar bleken te kunnen vinden.

Boterham met kaas

In een klein kantoorje van Dierenambulance Kennemerland in Heemskerk vertelt Wienen over hun eerste ontmoeting. „Ik nodigde Jacqueline bij mij thuis uit voor een gesprek. We bleken dezelfde raakvlakken te hebben, en dezelfde humor. Waar ik had gerekend op een uurtje, hebben we uiteindelijk 2,5 uur zitten kletsen.” Ze lacht. „Nou, dan weet je wel dat het goed zit.” Tijdens de laatste bestuursvergadering bij Wienen thuis, droeg ze de 'enorme hamer' over aan Makbouli. Het einde van haar carrière vierde ze met een uitgebreide lunch. „Het was echt heel leuk”, vertelt Makbouli, die ook bij het interview aanwezig is. „Het was niet zomaar een lunch. We hebben echt heel goed gegeten.”

Wienen knikt bevestigend. „Mijn dochter heeft een cateringbedrijf, dus het was allemaal heel lekker. Er waren allerlei kleine hapjes: asperges, coquilles, een beetje leuke dingen. Geen boterham met kaas, hoewel ik dat ook lekker vind hoor. Maar ik dacht: als je na zestien jaar weggaat, moet je dat even leuk doen.”

Volgens Makbouli wilde Wienen geen groot afscheid. „Nee, dat klopt. Eigenlijk is het heel eenvoudig: een vrijwilliger die na 25 jaar vertrekt, krijgt ook geen groot afscheid. Als voorzitter ben je natuurlijk wel het gezicht naar buiten, maar ik vond het wel goed zo.” Wienen vervulde de afgelopen zestien jaar als voorzitter een bestuurlijke rol binnen de stichting. Ze leidde bestuursvergaderingen en hield onder andere contact met de gemeente en buurgemeenten.

Dat deed ze naar eigen zeggen op een luchtige, doch serieuze manier, met hier en daar een goede dosis humor. „En ik deed het niet alleen hè, maar echt samen. We hebben negentig vrijwilligers

Links: Helma Wienen, rechts: Jacqueline Makbouli

FOTO JIFOTO/VINCENT DE VRIES

„
 We bestaan al vijftig jaar, we zijn begonnen met één herdershond en kijk waar we nu staan

rondlopen, dan moet je goed samenwerken om alles in goede banen te leiden.”

Herdershond

„Helma heeft heel goed bestuurd en gezorgd dat de organisatie financieel klaar is voor de toekomst”, vertelt Makbouli. „Ze laat een serieus goede organisatie na die heel degelijk en solide is.” Wienen knikt bescheiden. „Ik heb het met name altijd belangrijk gevonden dat het voor de vrijwilligers goed geregeld is. Het is zo bijzonder dat zo'n grote groep mensen belangeloos, hooguit voor een kop koffie en een glas water, door de straten rijdt en alles voor dieren doet. Al betreft het een mus, dan zijn ze nog in staat om die te halen en het dier te redden. Zonder die vrijwilligers zijn we ridder te voet.”

Dat maakt de stichting volgens haar ook zo bijzonder. „We hebben een fantastische organisatie”, zegt Wienen. Ze benadrukt hoe groot de groei is geweest. „Toen ik begon, waren er een stuk of vijftig vrijwilligers. Nu zijn het er negentig. We bestaan al vijftig jaar, we zijn begonnen met één herdershond en kijk waar we nu staan. We zijn onwijs doorontwikkeld.”

Hoewel Makbouli in een ge-

Vrijwilligers

De Dierenambulance kan altijd nieuwe vrijwilligers met een hart voor dieren gebruiken. Ben jij ook geïnteresseerd en zou jij meer willen weten of een dagje mee willen lopen? Kijk voor meer info op: www.dierenambulancekennemerland.nl of mail naar info@dierenambulancekennemerland.nl

spreid bedje terecht komt, zijn er volgens Wienen 'kansen genoeg' voor de organisatie om te pakken. Zo heeft ze gemerkt dat het steeds lastiger wordt om de roosters rond te krijgen. „Voor de avonden en nachten zijn moeilijk. Overdag lukt het nog wel, maar we willen eigenlijk 24 uur per dag kunnen rijden. Daar hebben we gewoon meer vrijwilligers voor nodig. Dat is wel iets waar ik mij zorgen over maak.”

Ook op financieel en organisatorisch vlak ziet het duo ruimte voor ontwikkeling. De dierenambulance is grotendeels afhankelijk van gemeentelijke vergoedingen en bijdragen van particulieren. „Onze kern blijft natuurlijk het uitrijden voor dieren”, zegt Makbouli.

„Maar als je daarnaast iets extra's kunt doen, waardoor je financieel sterker wordt of meer zichtbaar bent, dan moet je die kansen wel onderzoeken. Het is aan ons als bestuur om daar naar te kijken.”

Inmiddels staat Makbouli sinds een week of twee aan het roer als voorzitter en heeft Wienen officieel afscheid genomen van de plek. Maar echt weg is ze niet. „Als ik het mis, dan kom ik toch gewoon een kop koffie drinken?” Makbouli lacht. „Dat vind ik stiekem ook wel fijn. Ze is meer dan welkom.”